

ELSŐ FEJEZET

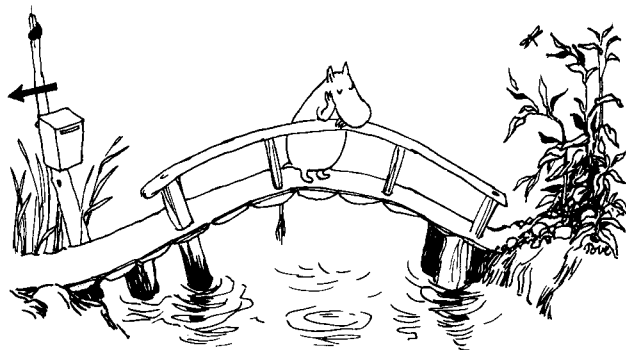
Azon a reggelen, mikor Muminpapa végzett a patak fölött átívelő híd megácsolásával, a kis Motyó különös dolgot fedezett fel. Egy ismeretlen és rejtélyes ösvényt.

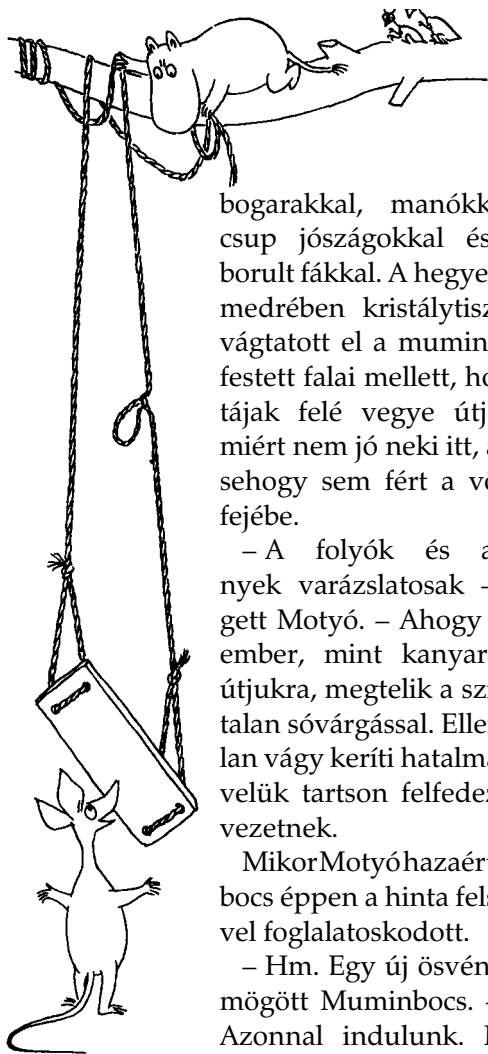
Az út a lombok árnyékába vezetett. Motyó ámulva lépdelt az erdő zöld homályában:

– Húha! Ezt el kell mesélnem Muminbocsnak – motyogta magában. – Együtt kell kifürkésznünk, hova vezet a rejtekút. Egyedül úgysem merném – tette hozzá beismerőleg. Azzal elővette a kisbicskáját, és hatalmas cikornyát vésett az egyik fenyő törzsébe, hogy később könnyen rátaláljanak az ösvényre.

– Nagyot néz majd Muminbocs – gondolta büszkén, miközben vidáman szökdécselt hazafelé.

A muminkok csak néhány hete ébredtek fel téli álmukból. A völgy telis-tele volt virgonc kis csoda-

bogarakkal, manókkal, csip-csup jószágokkal és virágba borult fákkal. A hegyekből szűk medrében kristálytisza patak vágatott el a muminak kékre festett falai mellett, hogy távoli tájak felé vegye útját. Hogy miért nem jó neki itt, az bizony sehogy sem fért a völgylakók fejébe.

– A folyók és az ösvények varázslatosak – töprengett Motyó. – Ahogy figyel az ember, mint kanyarognak el útjukra, megtelik a szíve nyugtalan sóvárgással. Ellenállhatatlan vágy keríti hatalmába, hogy velük tartson felfedezni, hova vezetnek.

Mikor Motyó hazaért, Muminbocs éppen a hinta felszerelésével foglalatzkodott.

– Hm. Egy új ösvény – hümögött Muminbocs. – Remek. Azonnal indulunk. Mennyire tűnik veszélyesnek?

– Ó, borzalmasan veszélyes! – sipította Motyó.
– És teljesen egyedül fedeztem fel – tette hozzá.

– Valami elemőzsiát is magunkkal kell vinni. Mert ugye sosem lehet tudni, milyen hosszú lesz az út – Muminbocs az almafához lépett, és az alatta elterülő pázsitot vizslatta. Ám aznap alig pár gyümölcs hullott le az ágakról, így Muminbocs kissé megrázta a fát. Hamarosan körös-körül potyogtak az apró piros és sárga almák.

– Te hozod az élelmet – fontoskodott Motyó.
– Nekem ugyanis az utat kell mutatnom – annyira izgatott volt, hogy még az orra hegye is belesápadt.

A hegyoldalból letekintettek a völgybe. Az otthonuk apró pontnak tűnt, a folyó csak egy fénylő zöld szalagnak. A hinta pedig innen fentről egyáltalán nem látszott.

– Ennyire távol még sosem voltunk hazulról – jelentette ki ünnepélyesen Muminbocs.

Motyó a fák közt bóklászott, hogy megtalálja a jelet.

Szimatolt, a nap állását vizsgálta, az égtájakat kémlelte – azaz pont úgy viselkedett, mint egy szakavatott túravezető.

– Itt van a jeled – szólalt meg Muminbocs, mancsával egy fenyőtörzsre bökve.

– Nem! Ott van! – kiáltotta Motyó egy másik fára mutatva, melyen szintén hatalmas jel díszelgett. Ebben a pillanatban egy harmadik jelet is megpillantottak, amely azonban egészen magasan, egy méterre a földtől ékeskedett egy másik fa törzsén.

– Ez lehetetlen! – motyogott Motyó. – Nem vagyok ennyire magas!

– Oda nézz! – süvítette Muminbocs. – Mindenütt titokzatos jelek a fatörzseken. Van olyan, amit vagy száz méter magasra véstek. Tudod, mit gondolok? Te egy kísértetösvényt találtál! És most a kísértetek el fognak pusztítani minket! Ehhez mit szólsz?

Motyó nem szólt hozzá semmit, viszont a bajszocskája vészes remegésbe kezdett.

Ebben a pillanatban hátborzongató kacaj harsant fel. Közvetlenül a fejük fölül jött, és cseppet sem hangzott barátságosan.

Egy jól megtermett kék szilva repült le a lombok közül, és kis híján Muminbocs orra hegyén landolt. Motyó ordítani kezdett, mint egy fába szorult féreg, Muminbocs pedig éktelen haragra gerjedt a szilva miatt. Dühében még félni is elfelejtett, így történt, hogy a támadó után kutatva felnézett a fára. Egy kis fekete selyemmajom ült az ágon összekuporodva. Kerek arcocskája jóval világosabb volt a bundája többi részénél (éppen, mint Motyó, mikor nem mosakszik meg rendesen). Ábrázatán komisz vigyor terült el.

– Hagyd már abba az idióta vihogást! – kiáltott rá Muminbocs, mikor eljutott a tudatáig, hogy a támadó jóval kisebb nála. – Ez a mi völgyünk! Röhögcsélj máshol!

– Micsoda piszok pernahajder – dadogta Motyó, aki már szégyellte, hogy úgy sivalkodott.

– Jaj, de félek tőled – felelte a selyemmajmocska gúnyosan, fejével lefelé csimpaszkodva az ágon. Pár szilvát még odahajított, majd eltűnt az erdő fái közt!

– Megszökik előlünk! – rikoltotta Motyó. – Utána!

Nekieredtek a sűrűnek, át a bokrokon, a bozóton, levelek, ágacskák és virágok törtek, hullottak, amerre eldübörögtek, az erdei manók ijedten viszsza húzódtak a vackukra.

A selyemmajom fáról fára lendült, és nagyon élvezte a dolgot.

– Igazából nincs értelme egy ilyen semmirekellő vakarcs után rohagnál – lihegte Motyó, aki kezdett elfáradni. – Rá se hederítsünk!

Leültek egy fa alá, és nagyon gondterheltnek látszottak.

A selyemmajom is letelepedett egy közeli ágon, megpróbált hasonlóképp gondterhelt képet vágni, miközben persze jól szórakozott.

– Ne nézz oda – suttogta Muminbocs. – Még azt hinné, hogy érdekel minket.

De hangosan csak annyit mondott: – Kellemes kis hely!

– Kellemes és kényelmes – tódította Motyó.

– És épp itt vezet egy csapás is – ahogyan ezt Muminbocs kimondta, mindkettejüknek ugyanaz jutott eszébe.

– De hiszen ez csak a mi rejtekutunk lehet! – patantak fel egyszerre.

Az ösvény valóban titokzatosnak tűnt.

A fák lombjai zöld baldachinként borultak fölé. Úgy kanyargott a sűrűben, mint egy alagút.

– Hát, az úgy kezd komolyra fordulni – jelentette ki Motyó, akiben ismét feléledt a túravezetői hajlam.

– Én felderítem a mellékcsapásokat, te pedig hármat koppantasz, ha valami veszély közelít. Induljunk!

– De min koppantasz? – kérdezte Muminbocs.

– Akármin, csak ne szólalj meg! Ohó! És hol van az elemózsiánk? Természetesen elvesztetted. Mindenre nekem kell figyelnem?

Muminbocs nem szólt semmit, csak összeráncolta a homlokát. Nekivágtak a zöldellő alagútnak. Motyó a mellékcsapásokat fürkészte, Muminbocs őrködött, a selyemmajom meg előttük ugrándozott ágról ágra.

Az ösvény jobbra-balra kanyargott, és mind keskenyebbé vált, mígnem végleg beleveszett a mohaszőnyegbe.

– Vége – mondta csüggedten Muminbocs. – Bár csak rendes út lenne, és eljutottunk volna valahova!

Némán álldogáltak, tanácstalanul pillantgattak egymásra. És ekkor a fákon túlról halk neszezést hallottak. A szél ismerős illatot hozott feléjük.

– Víz – suttogta Muminbocs. Lépett egyet, majd a neszezés irányában szaladni kezdett, tudniillik Muminbocs rajongott az úzásért.

– Állj! Várj meg! – kiabált Motyó. – Ne hagyj egyedül!

Ám Muminbocs se látott, se hallott, hanem egyenesen a vízpart felé rohant. A tenger hullámai fehér habokkal nyaldosták a homokos fövenyt.

Hamarosan Motyó is kiloholt az erdőből, és Muminbocs mellé zötytyent.

– Hideg van – jegyezte meg. – Emlékszel, amikor a hattivatikkal vitorláztunk? Egyenesen a forgószélbe? Én pedig tengeribeteg lettem?

– Az egy másik történet – legyintett Muminbocs. – Most viszont úszni fogok egy jót – azzal belevetette magát a hullámokba. (Meg kell jegyezzük, hogy a muminok olyan szerencsés teremtmények, hogy nem kell ruhát hordaniuk, sem öltözéssel-vevőközéssel vesződniük.)

A selyemmajom is lehuppant az ágak közül kíváncsiskodni.

– Ne tedd! – sipította. – Hideg a víz! És nedves!

– Nocsak! Micsoda hatással vagy rá! – motyogta Motyó.

– Le mersz merülni nyitott szemmel? – kiáltotta Muminbocs.

– Igen, de nem akarok – válaszolt Motyó. – Soha nem lehet tudni, mit látok meg a víz alatt! Ha bűvár-

kodni akarsz, felőlem tedd azt – de saját felelősségedre.

– Ugyan! – és Muminbocs már bukott is a hullámok alá. Eleinte csak halványzöld fénybuborékokat látott, de ahogy mélyebbre merült, jól kivehetővé vált a tengerfenéken táncoló hínármező. A homok fehéren hullámozott alatta, kagylóhéjakat sodorva, melyek kívül fehéren, belül rózsaszínen csillogtak. Ha messzebbre kémlelt, a zöldes homály mind sötétebb árnyalatot öltött, mígnem fekete ablakként el nem nyelte a feneketlen mélység.

Muminbocs visszafordult a felszín felé, és egy hullám hátán bukkant fel, hogy visszaficáncoljon a partra.

Motyó és a selyemmajom javában segítségért kiáltak.

– Már azt hittük, megfulladtál – sopánkodott Motyó. – Vagy felfaltak a cápák.

– Jaj, ugyan! Jól ismerem a tengert! – mondta Muminbocs. – Egyébként remek ötletem támadt, amíg odalent voltam. Pompás egy ötlet! Nem tudom, vajon idegen fülek hallhatják-e – sandított a majomra.

– Eredj innét! Sipirc! – intézkedett Motyó. – Most titkos tanácsot tartunk!

– Jaj, de hát én imádom a titkokat! Ígérem, esküszöm: nem jár el a szám! Lakat lesz rajta! – rimánkodott a selyemmajom.

– Megeketjük? – kérdezte Muminbocs.

– Hát, rendben – bólintott Motyó. – De akkor az igazi eskü legyen.

– Mondd utánam! – parancsolta Muminbocs. – Nyeljen el a mélység, dögkeselyűk szaggassanak, asszon össze minden csontom és soha többé ne egyek fagyaltot, ha nem őrzöm meg a titkot! Nos?

A selyemmajom elismételte, de minduntalan elhibázta, mert a memóriája csapnivaló volt.

– Húha – dűnnyögte Muminbocs. – No de sebjaj. Talán így is megteszi. Akkor hallgassatok ide! Felcsapok gyöngyhalásznak, és egy ládikában összegyűjtöm a partszakasz minden gyöngyét.

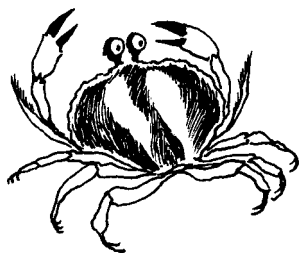
– És velünk mi lesz?

– Hát, ti esetleg lehetnétek olyasfélék, akik szereznek egy ládikót a gyöngyhalászoknak – válaszolta Muminbocs bizonytalanul.

– Jellemző – zsörtölődött Motyó. – Mindig enyém a munka, tiéd a szórakozás!

– Na és! Nemrég meg te voltál a főnök, és különben sem akartál búvárkodni! – vágott vissza Muminbocs, azzal bevetette magát a hullámverésbe.

Motyó egy darabig még tátotta a száját, aztán nekivágott a tengerpart fövényének. A selyemmajom kis, sárga, dugószemű rákokra vadászott.

– Figyelj csak! Neked inkább egy ládikót kellene keresned! – szólt rá Motyó.

– Micsoda? Milyen ládikó? Kinek a ládikója? – kapta fel a fejét zavartan a selyemmajom, aki teljes mértékben elfelejtette a titkot.

Motyó felsóhajtott, majd folytatta útját a saját orra után bandukolva egyenesen a part menti szikláknak tartva. Fekete, éles kőtömbök emelkedtek ki zordan a homokból, megint mások meredeken szakadtak bele a tengerbe, hogy csak egy kis keskeny párkány fusson végig nyomukban a víz és szárazföld határán.

Motyó megtorpant.

– Te félsz? – fordult felé a selyemmajom.

– Én? Félni? Soha! – tiltakozott Motyó. – Csak éppen úgy gondolom, ha átmennénk a túloldalra, ott sokkal szebb lenne a kilátás – motyogta.

A selyemmajom – mit sem törődve a kilátással – vígan tovább ugrándozott a farkát maga mögött lóbálva. Motyó utána bámult a büszkén fel-felbukkanó farokbojtnak, mely egyszer csak eltűnt egy sziklanyelv mögött. Rögtön ezután felharsant a selyemmajom kiáltása.

– Barlang! Jó kis barlang, tele van rákokkal.

Motyó egy tapodtat sem mert tenni, de közben szűkölt a sóvárgástól. Egész életében arról álmodozott, hogy felfedezhessen egy barlangot. És erre tesék! A barlang most ott rejtőzik a veszélyes és síkos, éles sziklák mögött.

Néhány lépésre rászánta magát. A szíve a torkában dobogott.

– Minden apró jószág védelmezője – fohászkodott –, légy hozzám jó, jaj, légy hozzám jó, hiszen olyan kicsike vagyok, és annyira nagyon remegek! – azzal behunyta a szemét és nekivágott.

A hullámok olykor átcsaptak a feje fölött. Remegő lábakkal, aprókat lépve szaladt előre, szorosan becsukott szemmel – nehogy megpillantsa az örvénylő, táncoló tengert.

Motyó soha életében nem félt ennyire, és egyúttal soha nem érezte ennyire bátornak magát.

Mire odaért a barlanghoz, a selyemmajmocska rég eltűnt onnan.

Motyó izgalomtól reszketve kukucskált be a nyíláson. Hatalmas barlang volt, épp olyan, amilyennek lennie kellett. Sziklafalai egyenesen törtek felfelé, ahol egy darab ég bekandikált a barlangtető nyílásán át. A földön sima, fehér homokágy húzódott, épp, mint a tenger fenekén. A mancsával beletűrt a homokba, majd elégedetten felsőhajtott.

– Itt fogok élni életem végéig. Kis polcokat barkácsolok majd a falra, a hálóvackomat a homokba vájom, este pedig gyertyával fogok világítani. Talán egy kötélhágcsót is kellene készíteni, hogy felmász-

hassak a sziklákra, és onnan nézzem a tengert. Hú, de meg lesz lépve Muminbocs!

A sziklapárkányon visszafelé lépdelve már nem félt annyira, mint korábban.

– Az én barlangom. A barlangom – motyogta mindvégig maga elé. – A barlang, amit én fedeztem fel. (És valóban, maga is szentül meg volt győződve arról, hogy a barlangot csakugyan ő vette észre.)

Töprengések közepette ért vissza arra a helyre, ahol Muminbocs gyöngyhalásznak csapott. A parton hosszú sorban csillogtak a gyöngyök, Muminbocs pedig hol itt, hol ott bukkant ki a hullámok közül, akárcsak egy parafadugó.

A selyemmajmocska fontoskodva kuporgott a homokban.

– Feladatot kaptam – mondta. – Én vagyok a kincstárnok. Most számoltam össze ötödjére a gyöngyöket, és mind az öt eredményt jól a fejembe véstem.

Muminbocs a szárazföld felé gázolt, ölében kagylókkal. Még a farkincáján is kagylók sora csüngött.

– Ennyi talán elég is lesz – fújtatta, miközben egy hínárt söpört le az orráról. – Hol a ládikó?

– Hát, ezen a partszakaszon nincsenek túl jó ládikák! – felelte Motyó. – Viszont felfedeztem valamit. Valami igazán jelentőset!

– Mit? – kérdezte mohón Muminbocs, ugyanis a világon a legjobb dolgoknak a felfedezéseket tartotta (mint például a titkos utat, melynek a lubickolást köszönhette).

Motyó kis hatásszünet után kibökte:

– Felfedeztem egy barlangot.

– Egy igazi barlangot? Nagy bejárattal, meredek sziklafalakkal és homokszőnyeggel?! – kérdezte izgatottan Muminbocs.

– Bizony – bólintott ünnepélyesen Motyó. – Egy egészen igazi barlangot fedeztem fel. Teljesen egyedül – tette hozzá.

– De hiszen ez sokkal jobb, mintha ládikót találtál volna! – rikkantotta Muminbocs. – Most rögtön hordjuk be oda a gyöngyöket!

– Igen, igen. Pont erre gondoltam. Pontosan ezért fedeztem fel a barlangot. Pontosan – bizonygatta Motyó.

Így aztán behordták a gyöngyöket a barlangba, és szép sorban elrendezték a homokon.

A barlang száján néha-néha vízcseppek fröccsennek be, a tetőnyíláson át pedig aranyló hidat rajzolt a napsugár. Hanyatt heveredtek a homokban, és az eget bámulták.

– Tudod, mire gondolok? – szólalt meg Muminbocs. – Ha száz meg száz kilométer magasra repülénk fel az égbe, akkor talán nem is látnánk kéknek. Inkább koromfekete lehet. Napközben is.

– Micsoda? – hitetlenkedett Motyó.

– Bizony, így van – erősítette meg Muminbocs. – És ott fent a sötétben mindenféle rémek repkednek, skorpiók, medvék, kosok, ikrek meg ilyesmik.

– És ezek a rémek veszélyesek? – rezzent össze Motyó.

– Ránk nézve nem. Viszont a csillagokra igen. Azokra vadásznak – magyarázta Muminbocs.

Aztán újra csend lett. Némán figyelték, a napsugarak hogyan játszanak az igazgyöngyökkel.

Késő délutánra járt, mikor Motyó és Muminbocs visszaértek a Mumin-völgybe. A patak az esti csöndben békésen csörgedezett, felette a frissen festett új híd pompázott.

Muminmama épp kagylóhéjakkal díszítette a virágágyásokat.

– Már vacsoráztunk! – mondta a fiúknak. – Nézzétek meg, mit találtok az éléskamrában.

– Vagy százmérföldnyi út van mögöttünk! – újságotla Muminbocs. – Egy rejtekösvényen jártunk, aztán meglovagoltam a hullámokat, és káprázatosan szép valamiket gyűjtöttem. Annyit elárulhatok, hogy „gy”-vel kezdődik és „ö”-vel folytatódik... de többet tényleg nem mondhatok, mert köt az esküm.

– Én pedig felfedeztem egy izgalmas dolgot! – rikkantotta Motyó –, „b”-vel kezdődik, „g” a vége, és közte „arlan” van. De pszt! Egy szót se róla!

– Hát ez fantasztikus! – csapta össze a kezét Muminmama. – Ennyi nagyszerű dolog egyetlen napra! A levest melegen tartottam. De ne zajongjatok túlságosan, mert apa a könyvén dolgozik – azzal folytatta a kagylók rendezgetését. Egy kék, két fehér, egy piros...

Pompásan nézett ki! Muminmama halkán fütyörészett, miközben megállapította: mintha eső készülőldne.

A fákat szellőkés rázta meg. Az ágaik hajladoztak, a levelek fonákját korbácsolta a szél. Szürke felhőfoslányok vágattak át az égbolton.

– Remélhetőleg nem lesz túl komisz felhőszakadás – mondta magában Muminmama, miközben összegyűjtötte a megmaradt kagylóhéjakat. Ahogy a házhoz ért, az első esőcseppek is megérkeztek.

Motyó és Muminbocs álomba szenderedtek a nappaliban, a szőnyeg közepén. Anya egy pokróccal takarta be őket, maga pedig az ablak mellé telepedett, és hozzáfogott Muminpapa hálóköntösének foltozásához.

Az eső csendben dobolt a háztetőn, a szél zörgette a fákat, a zápor átsüvített az erdőn, el egészen Motyó barlangjáig.

Egy odvas fában kucorgott a selyemmajmocska, farkát maga köré csavarva, hogy ettől is melegebb legyen a vacka.

Késő éjjel volt már, mikor Muminpapa panaszos jajveszékelésre riadt fel. Ágyában felülve hallgatózott.

Az esővíz zúgva csorgott alá a bádogereszen, valahol egy ablaktáblát csapkodott a szél. És akkor ismét panaszos óbégatás ütötte meg a fülét. Muminpapa magára kanyarította a hálóköntösét, és elindult a zaj nyomában. Bekukkantott az égszínkék szobába, a napsárgába, és végül a pettyesbe is, de mindenütt csend honolt.

Eltolta az ajtó súlyos reteszét és belekémlelt az esőbe. Zseblámpájával pásztázta a kerti ösvényt, a fényben apró gyémántokként ragyogtak az esőcseppek.

– Hát az meg mi az ördög? – dűnnyögte Muminpapa, mikor a lépcsőn egy csuromvizes szőrcomót pillantott meg, feketén csillogó szemekkel.

– Pézsmapatkány vagyok – mondta a csapzott jószág elgyötörten. – Nem mintha számítana... De hadd jegyezzem meg: az Ön hídszerkezete romba döntötte az otthonomat a folyó partján. Természetesen, ha a filozófia szemszögéből nézzük, édesmindegy: akár élünk, akár halunk – de a fent említett szerencsétlenség miatt sajnos fedél nélkül maradtam.

– Röstellem – pironkodott Muminpapa. – Nem sejtettem, hogy a híd alatt lakik valaki. De hát az

ég szerelmére, kerüljön beljebb! A feleségem kerít magának hálóhelyet.

– Nem valami sokra becsülöm az ágyakat, szófákat, kanapékat! Teljességgel felesleges bútordarabok – magyarázta komolyan Pézsmapatkány. – Az én otthonom csupán egyszerű üreg volt, mégis jól megvoltam benne. Persze filozofikusan megközelítve mindegy: jól megvagyunk-e vagy sem. De mindenesetre kényelmes kis odú volt – azzal lerázta magáról a vizet, majd fülelni kezdett.

– Miféle ház ez? – kérdezte gyanakodva.

– Ez egy hétköznapi muminlak – felelt Muminpapa tiszteletteljes hangon. – Magam építettem. Szabad megkínálnom egy pohár borral? Jót tesz a vacogás ellen.

– Ugyan! Hiábavalóság! – dörögte a Pézsmapatkány. – Habár talán egy pohárkával mégis kérnék.

Muminpapa a konyhába lépett, és a sötétben a bárszekrényhez botorkált. A legfelső polcra épp leemelte volna a pálmaboros üveget, de ugyanezzel a mozdulattal levert egy vájdlingot, ami nagy csörmpölések közepette zuhant le a padlóra.

A házban mozgolódás támadt. Ajtók nyíltak és csapódtak, s hamarosan megjelent Muminmama, mancsában egy gyertyával.

– Ó, csak te vagy az – sóhajtott megkönnyebbülten. – Már azt hittem, egy gazfickó garázdálkodik.

– Csak a pálmabort akartam levenni – mentetgetőzött Muminpapa. – De valaki ostobán idetette azt az átkozott vájdlingot, ami szét is tört.

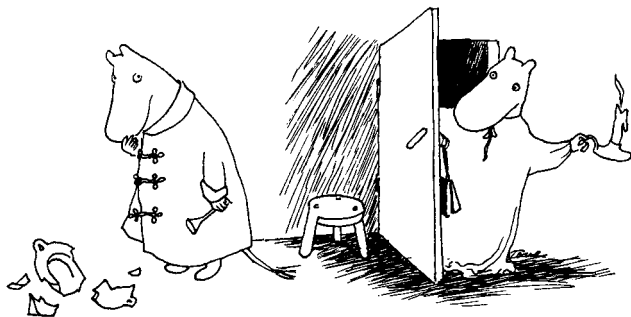
– Semmi baj. Nem kár érte, úgylis olyan csúf volt szegényke. Tudod mit? Állj fel egy székre, úgy könnyebben eléred az üveget.

Így is történt.

Muminpapa elővette a bort, valamint három poharat hozzá.

– És kié a harmadik? – csodálkozott Muminmama.

– Ő Pézsmapatkány úr – mutatta be vendégüket Muminpapa. – Romba dőlt az otthona, így kénytelen hozzánk költözni.

Meggyújtották a veranda olajlámpását, koccintotak, sőt Muminbocsot és Motyót sem küldték ágyba, jóllehet éjfélre járt már.

Az eső változatlanul ropta táncát a tetőn, a szél pedig mindegyre süvöltött. A kéményben huhogott és rázta a cserépkályha kaminajtáját.

Pézsmapatkány úr a veranda üvegéhez nyomta orrát, és bánatosan bámult a sötétbe.

– Ez bizony nem mindennapi égszakadás – mondta.

– Az égszakadás szerencsére nem mindennapos – jegyezte meg Muminmama.

Pézsmapatkány úr rövid ideig hallgatott, szomorúan meredt a pohara fenekére.

– Nem lehet tudni... Az időjárásban is van valami rejtelmes mostanában. Sejtelmes. Természetesen mindegy, megtörténik-e vagy sem, de valami törteni fog. Ez biztos.

– Valami hátorzongató? – kérdezte Motyó lélegzetvisszafojtva.

– Nem lehet tudni... – ismételte meg Pézsmapatkány úr. – A világmindenség óriási, a Föld pedig roppant apró és gyarló.

– Szerintem ideje volna lefeküdnünk – vetette közbe gyorsan Muminmama, mert észrevette, hogy Motyó elkezd reszketni félelmében.

Így hát mindenki elfészkelte magát a saját zugában, várva, hogy körülölelje őket az ágy melege és az álmok ereje.

Az esőcseppek kitartóan hullottak egészen reggelig. A kert nedvességben ázott, az eső pedig csak esett, esett, szakadatlan.

